

Cơ Giới Khách

Chương 136 : Chương 136: Cách La gia đón ngày mới

Tại thế giới thật.

Trong phòng trọ hạng nhất của lão nhất.

Chín người từ lão nhị đến lão thập đứng đó, bùi ngùi.

Mất đi những đồng xu để dành cuối cùng vào việc cá cược, cũng không làm họ xao động gì mấy, vì dù sao, có thắng họ cũng không lấy được tiền.

Nói cách khác, việc đội trưởng không dành được chiến thắng cũng góp một phần nào đó, làm họ khuây khỏa.

Còn lão nhất.

Lão nhất đang quỳ, đầu gối chạm vào sàn nhà, một tay chống một tay vịn thành giường.

Cảnh tượng này đã kéo dài hơn mười phút. Sự im lặng tập thể khiến thời gian như được kéo dài thêm.

Rồi.

Trên giường, đội trưởng Trương Bạo mở mắt, ngồi dậy. Chỉ mất vài giây để đạt được sự tỉnh táo hoàn toàn. Đội trưởng thở ra, chỉ là thở

mạnh, không phải thở dài.

_ Đại ca, đệ biết sai rồi, là đệ mang phiền phức đến cho đại ca. Đại ca cứ phạt đệ đi.

" Phạt " lão nhị Bao Bất Đồng nghĩ thầm trong lòng:" muốn nhận phạt thì đừng có xung hô đại ca với đệ đệ, gọi đội trưởng đi, lão nhất người định đóng khổ nhục kế à, chiêu có cũ quá không?. " Lão nhị nhìn lão nhất với đôi mắt cảm thông sâu sắc nhất.

Đội trưởng Trương Bạo là nam nhân của Trương gia, kế thừa đặc điểm dễ nhận ra nhất của con trai nhà võ," vai hùm eo gấu, năm thước rộng, mười thước cao ". Vóc dáng thư sinh thanh mảnh của lão nhất đang quỳ ở đó đúng là có chút đáng thương.

Đội trưởng Trương Bạo như không nghe thấy lời nói của lão nhất, nét mặt điềm nhiên trầm lặng lộ rõ là có nhiều việc cần phải suy nghĩ.

_ Đại ca, (hai đầu gối của lão nhất lếch xoèn xoẹt trên sàn nhà, toàn thân không nhích lên chút nào nhưng lại tạo cảm giác cho người xem là có, đây là kỹ thuật bậc cao của nghệ thuật sân khấu trình diễn) là đệ, tất cả là do đệ, tổ chức trận đấu quy mô lớn bất thường như vậy là ý của đệ, làm đại ca phải chịu thêm sức ép. Là đệ.. đã tạo gánh nặng cho đại ca rồi.

Cuộc nói chuyện của đội trưởng và đội phó, đương nhiên đám đội viên không tiện xen vô.

Lão thập kiếm đầu ra túi bông ngô, thất bát cửu thò tay bốc bỏ vào miệng nhai nhóp nhép, cảnh này với họ thú vị hơn nhiều so với trận đấu vừa rồi.

Đội trưởng Trương Bạo nói câu đầu tiên:

_ Đứng dậy đi đội phó, người có lỗi gì? Tất cả là do đội trưởng ta vô dụng.

" khặc khặc " lão tam nén nụ cười thầm trong bụng, lâu lắm rồi đội trưởng mới gọi lão nhất là " đội phó " nghe mới xa cách làm sao, chuyện vui rồi đây.

_ Đại ca, đừng gạt đệ mà, thân phận của đại ca đặc biệt, chuyện ngày hôm nay chắc chắn sẽ đem đến nhiều phiền phức về sau, ca càng giấu, thì đệ càng đau lòng. Cứ phạt đệ đi, tội gì cũng đúng mà.

" Đúng đó đội trưởng, cứ phạt đi. Tranh thủ thay máu cho tổ đội luôn, khoan đã, có cách nào đau lòng đến chết không nhỉ, đúng rồi, cắt đi bộ lòng là được ". Lão tứ nghĩ thầm, nhưng đó cũng là tiếng lòng của đám kia, bọn họ vô thức gạt đầu công nhận.

_ Thắng thua là chuyện bình thường.

Đội trưởng Trương Bạo vỗ vỗ nhẹ vào vai lão nhất:

_ Chẳng lẽ đội trưởng ta lại không chịu được một lần thua sao, còn khó xử, ta không thấy có gì khó xử cả, đội phó đứng lên đi.

Lão nhất gục mặt xuống:

_ Đại ca, thật bất đệ phải nói ra sao, đại ca đã thử đột phá một lần rồi, hôm nay lại thêm lần nữa, cái giá này, đệ có chết cũng không đền nổi.

Giọng của lão nhất nức nở, phải nói là còn hơn cả nức nở.

" Hay cứ thử chết đi lão nhất, biết đâu lại giúp được gì đó thì sao." - tâm sự thật lòng của lão ngũ. Còn lão lục thì tiếp tục vô thức gật đầu.

_ Về chuyện này... - Đội trưởng Trương Bạo thở dài rồi không nói gì nữa. Đây mới thật là tiếng thở dài.

_ Đệ không tốt, lâu nay tất cả mọi chuyện đều là đệ không tốt.

Kết tiếp là quá trình nói và hành động của lão nhất, là một khoảng thời gian, mà cho dù rất lâu sau này, tất cả mọi người trong phòng đều nhớ về nó như là huyền thoại.

_ Cái gì là tiên chứ!- Lão nhất móc ra xấp giấy từ ngực trái, trên đó có chữ kí và dấu lặn tay của một số người. Và xé, đúng vậy, là xé vụn.

_ Cái gì là tiên lời tiên lai chứ! -Một xấp giấy nợ khác trong ngực phải bị xé.

_ Huynh đệ với nhau, tình nghĩa là quan trọng nhất! - Thêm một xấp giấy rất dày bay ra từ lưng quần.

Cuối cùng, lão nhất lần đầu tiên trong đời hét lên:

_ Tiên, không là gì cả!

Cùng với cơn mưa giấy bay lả tả, lão nhất đứng lên, và một cảnh tượng

rung động xuất hiện.

Lão nhất, rất lâu rồi, mới sử dụng năng lượng đặc thù thể ngoại tại của mình, năng lượng đặc thù hệ hỏa.

Mưa giấy nhanh chóng trở thành mưa lửa, tro do hỏa năng lượng tạo thành, mịn tới tới mức hòa tan vào không khí - không chút dấu vết.

Nếu có một số mảnh giấy bị bỏ sót, nó cũng nhanh chóng được người hảo tâm nuốt vào bụng, chuyện nhỏ, không cần phải nhắc tới.

Trong cảnh tượng huy hoàng đó, đội trưởng Trương Bạo đứng dậy, hai tay nắm chặt vai lão nhất.

_ Ta biết, ta biết mà, lão nhất người chính là người anh em tốt. Đúng vậy, không có gì có thể so sánh với tình cảm của huynh đệ chúng ta.

_ Đội phó....- Đám kia thốt lên trong nghẹn ngào.

Lão nhất xúc động:

_ Vậy đại ca, ca tha thứ cho đệ chứ.

Ha ha ha ha

Ha ha ha ha

Đội trưởng Trương Bạo với một tràn cười hùng tráng:

_ Ta nói rồi, chúng ta là anh em tốt, là gì có chuyện tha thứ hay không. Thật ra, ta còn phải cảm ơn đệ đó.

_ Ý của đại ca là.. (lão nhất hân hoan)

_ Đội trưởng, vậy có nghĩa là.. (Đám kia hân hoan hòa theo)

Ha ha ha ha

Ha ha ha ha.

_ Đúng vậy. (giọng của đội trưởng Trương Bạo vang vọng) ta, đội trưởng của các ngươi, đã đột phá thành công. Bây giờ ta chính là chiến sĩ chuẩn hoàng kim hàng thật giá thật.

Ha ha ha ha

Ha ha ha ha.

Hai chuyện vui cùng đến một lúc, đương nhiên vui nhất là lúc cháy giấy nợ.

Hãy cho bọn họ một chút thời gian riêng cùng nhau để tận hưởng.

....

Nha Trang thành.

Lúc bình minh.

Tại trang viên của La gia.

Gia chủ La gia, La Phúc có thói quen dậy sớm uống trà, đây là một thái độ tích cực của việc dưỡng sinh.

Bên cạnh ông lúc này là một số vị trưởng lão của La gia. Người già, ngủ sớm dậy sớm là chuyện bình thường.

Họ đang trò chuyện, trong hương trà thơm, có một chút là xoay quanh trận đấu vừa diễn ra trong zone s. Còn phần nhiều, chính là việc đại tướng quân hai sao La Thiết Huyết đã mang La La trở về bình an đêm qua.

Không khí chan hòa, bù lại cho sự nặng nề của mấy ngày vừa rồi.

_ Gia chủuu, gia chủ uu..

Không khí thanh tịnh của sương sớm bị quấy nhiễu.

Đó là giọng của La Tính, sau sự ra đi của La Toán và La Kế, hiện La Tính y chính kế toán mới của cao tầng La gia.

Mấy người già nhú mày, sợ người ta không biết nhà có loạn hay sao. Cốt cách của tên La Tính này vẫn còn kém lắm, mà y cũng đâu còn trẻ nữa, làm gì có chuyện chưa thấy người đã nghe giọng.

Giống như đã biết mình thất thố, La Tính khựng lại trước thêm cửa, đảo mắt, cung kính:

_ La Tính thỉnh an gia chủ, thỉnh an các vị trưởng lão.

_ Tới rồi thì vào đi, người đâu, trà.

Chỉ là chuyện nhỏ, không ảnh hưởng gì đến khí độ của đám đầu tàu kia.

Gia chủ La Phúc khoan thai:

_ Có chuyện gì? Vai trò của La Tính người lúc này không phải là nhỏ, có chuyện gì mà không tự giải quyết được chứ?

_ Bẩm gia chủ. - La Tính không dám trèo cao cùng uống trà, cung kính thông báo:

Là tại theo gia quy, dưới 10 tỷ tinh thần tệ thì kế toán toàn quyền, nhưng hơn 10 tỷ, cần phải thông qua trưởng lão hội mới được.

_ Hả, (một vị trưởng lão nhíu mày) nói thử xem.

_ Vâng, mới vừa rồi tại hạ có nhận được lệnh chuyển khoản cấp bậc ưu tiên đặc biệt, thông thường là dành cho cấp trưởng lão. Con số giao dịch lên đến 30 tỷ tinh thần tệ, ngoài ra còn yêu cầu cung cấp khẩn một lượng lớn thiết bị năng lượng tinh thần cấp cao, giá trị còn hơn con số vừa rồi.

Vấn đề là chỉ lệnh và số tài khoản, còn thông tin người nhận thì hoàn

toàn ẩn danh.

Tại hạ nghĩ chuyện này chắc chắn có vấn đề, nên mới khẩn cấp đến đây để xin ý kiến của các vị.

_ Tin đến lúc nào? Người lên tiếng không ai khác, chính là ngài Đường trưởng lão.

_ Dạ, khởi bẩm, đã được gần nửa canh giờ.

_ Người đã thực hiện giao dịch chưa?

_ Dạ chưa, tiểu nhân sau khi thử xác minh mà không được, liền vội đến đây bẩm báo ngay.

_ Hồ Đồ,.. hự hự hự (Đường trưởng lão đã có một đêm vất vả, vì không yên lòng nên ông không ngủ mà cố gắng gượng đến đây dùng trà, bộ dáng mệt mỏi, tiêu tụy của Đường trưởng lão làm mọi người, đặc biệt là gia chủ La Phúc đau xót, họ khẩn trương cả lên)

Đường trưởng lão khoác tay ngăn cản, sau cơn ho, ông cố thều thào:

_ Đã là cấp bậc ưu tiên đặc biệt, thì còn phải hỏi gì nữa, người ở đây làm gì, còn không mau về hoàn thành nhanh đi.

Nói xong câu đó, Đường trưởng lão như bong bóng xì hơi, nặng nề thở dốc trên ghế.

Gia chủ La Phúc ân cần tư thế xoa dịu, nâng lên chén trà mời Đường

trưởng lão, trong mấy chén trà ở đây, chỉ có riêng chén này là đặc biệt. Nó là Thanh Tâm trà, chỉ Đường trưởng lão xứng với đãi ngộ như thế.

Khi hơi thở của Đường trưởng lão đã bình ổn hơn một chút, gia chủ La Phúc quay sang La Tính đang đứng như trời trồng, nạt:

_ Còn đứng đó làm gì, không nhanh làm theo lời của Đường trưởng lão đi.

_ Dạ dạ, tiểu nhân đi làm ngay.

Kế toán La Tính hoảng hốt, lật đật chạy ra, xém chút vấp té.

Khi cái bóng của La Tính đã mất dạng.

Đường trưởng lão với chút hào hứng trong hơi thở thều thào:

_ Chúc mừng gia chủ, khí vận của La gia ta đúng là lên không gì cản được. La la, nhị thiếu gia La Thần, bây giờ đến đại thiếu gia La Thiên cũng nắm được thời vận, như vậy là sớm hơn vài năm so với dự tính của chúng ta đó.

Lúc này, mọi người đương nhiên hiểu Đường trưởng lão muốn nói tới việc gì. Không khí trong phòng đúng là vui hơn gấp bội.

Lời chúc mừng tới tấp, gia chủ La Phúc đúng là vui không ngừng được.

Để cho họ vui. Quay lại với tổ đội chí tình chí nghĩa kia.

....

Sáng sớm.

Tại tầng hai của đại nhất lâu.

11 người đứng tư thế nghiêm, tay phải nắm lại đặt lên ngực trái, là động tác hành lễ tiêu chuẩn của quân đội không gian.

Chỉ đội trưởng Trương Bạo lên tiếng, đúng hơn là báo cáo:

_ Mạc tướng Trương Bạo, thiếu tướng bậc trung của quân đội liên minh, trực thuộc quân đoàn trang bị hạng nhẹ cận chiến cơ giới Phượng Hoàng, công tác tại chức vụ đội trưởng của tổ đội tinh anh bậc trung. Hiện đang chấp hành nhiệm vụ thường phục của tổng thành tại Nha Trang thành, xin ra mắt tướng quân Morgan Red.

Giọng của đội trưởng Trương Bạo nghiêm và rõ như búa tạ, người bình thường nếu nghe chắc chắn phải bịt tai ôm đầu, còn với những khách nhân đang dùng bữa sớm ở tầng hai (hoặc là buổi khuya muộn) thì không bằng gió thổi. Họ thản nhiên thưởng thức mỹ vị, một cái liếc mắt cũng không thèm.

Còn tiểu nhị - người vừa được gọi với cái tên Morgan Red, trong bộ trang phục tênh toàng bình dị của mình, với cái mũ mềm khô hài trên đầu, tấm khăn lau bàn nhàu nát trên vai, cái tạp dề lấm lem trước bụng, tay áo cuộn cao, tay cầm bình rượu, tay cầm khay tách, mồ hôi lấm tấm ở đôi chỗ với vẻ khẩn trương hiện rõ. - chỉ là một cảnh tượng bình thường của bất kỳ tiểu nhị nào thường thấy ở mọi khách lâu, không cần quá đi sâu vào việc mô tả. Mỉm cười hiền hòa có chút ái ngại:

_ Khách nhân, mời ngồi, mời ngồi. Có..ùm..11 người đứng không, để ta ghép thêm bàn cho rộng rãi. Đây,đây, để ta lau ghế. Mời ngồi, mời ngồi, mọi người uống rượu hay uống trà, nếu uống trà để tiểu nhân vào pha bình mới.

Tất bật một hồi, tiểu nhị kia khúm núm chấp tay niềm nở chờ yêu cầu của các khách nhân.

11 người nguyên tư thế, toàn thân mồ hôi hột, một cọng lông măng cũng không dám động, mắt tuy nhìn thẳng nhưng toàn bộ quá trình vừa rồi đều tự giác thu hết vào.

_ Mời khách nhân tự nhiên, cứ tùy tiện, mời ngồi, mời ngồi, cho hỏi mọi người muốn dùng gì.

Mặc cho tiểu nhị kia mời mọc thế nào, đám kia vẫn đơ ra như tượng.

Vâng, tùy tiện, như chuột giành đồ ăn trên miệng mèo. Thật không biết phải tùy tiện sao đây.

Tất cả là tại lão nhất, tự nhiên nổi hứng kéo cả đám đi đại nhất lâu, rồi lại nổi hứng mò lên tầng hai.

Bọn họ có thể được phép ngồi ở tầng một và tốt nhất nên ngồi ở tầng một, còn tầng hai thì không. Chẳng biết lão nhất kia kiếm đâu ta cái lệnh bài thân phận khách khanh của Lý gia, nên bọn họ mới bình an mà bước lên cái cầu thang kia.

Phần nữa là vì bọn họ vui quá nên kém đề phòng. Ở tầng một đã thấy thiếu tướng bung đồ ăn, trung tướng pha trà, thị phải tự đoán được ở

tầng hai sẽ có tướng lau bàn ghế chứ nhỉ.

Cũng có một suy nghĩ làm bọn họ cảm thấy an ủi, may là chưa ngu ngu mò lên tầng ba, lỡ ở đó thấy đại tướng kéo ghế cho thì hồn bay khỏi xác luôn.

Nhưng bọn họ ráng mò lên đây cũng có lý do của nó, không chỉ vì tò mò, nghe nói từng có người ăn ở tầng hai một bữa, nửa ngày sau đột phá luôn.

Tầng hai có món ăn làm từ tinh thú cấp cao, được trù sư cao cấp chế biến, đảm bảo hiệu xuất hấp thụ cũng như vị là cao nhất. Có thể lên mà không lên, sẽ hối hận cả đời.

Tiểu nhị giương mắt nhìn từng người, nhìn bên này rồi lại sang bên kia, chờ thật lâu mà chưa có hồi đáp. Hzz, trời sắp sáng rõ rồi, mấy bữa nay khách khứa đông hẳn, cứ vậy hoài lỡ không kịp phục vụ thì sao.

Nhắm mắt lại rồi mở mắt ra.

Nói sao nhỉ, hổ ngủ gật thì vẫn là hổ, không nên vì thế mà gọi nó là mèo.

_ Thoải mái đi, đây là quân lệnh!

Giọng của tiểu nhị và giọng của một tướng quân không thể nào giống nhau được, thần thái cũng vậy.

Khi 11 người kia đang dẫn đo về sự nên hay không nên "tùy tiện" của mình, thì..

Buum..

Một cái muống lớn múc canh bay vào đầu của vị tướng - tiểu nhị kia, kèm với đó là tiếng mắng của lão bản - người đã vất vả núp dưới cầu thang suốt đêm làm nhiệm vụ cung cấp vại " trà " loại lớn.

_ A Hồng, có muốn cuối tháng lãnh đủ lương không đó, làm không được thì xuống chà nhà xí đi.

Hai chữ " A Hồng " và " nhà xí ".

Mặt của tiểu nhị, một nam nhân tuổi tứ tuần đen thui, hoảng hốt như con nít bị bắt tại trận.

Đám 11 người kia thì khổ hơn, mọi người biết sẽ như thế nào khi cố nhin cười hay hắt xì rồi đó, không dễ đâu.

Phút giây này đúng là chỉ có thể trông cậy vào lão nhất, cái đầu của tổ đội.

Lão nhất tự nhiên kéo ghế, ngồi phịch xuống, bắt đầu gọi món với nụ cười tự nhiên hết mức có thể:

_ Bọn ta dùng rượu, cứ mang lên sẵn ba món nhắm hạng nhất đi, mỗi món ba đĩa.

Hiệu ứng dây chuyền. Đàng nào thì quân lệnh đã có rồi, tướng quân kêu tự nhiên, thì mình cứ tự nhiên thôi.

10 tiếng kéo ghế xoèn xoẹt vang lên, cả đám ngồi xuống, bắt đầu nhón nhao, cố tránh ở mức vừa phải khi tiếp xúc bằng mắt với tiểu nhị là được.

Lão thập như thường lệ được phân cho việc đi chợ.

Lão thập cầm thực đơn có kèm theo giá của các món ăn lên, liếc vài dòng rồi tay chân rưng rùi để nó rớt xuống.

Cầm lên lần nữa, lật sang trang, lại rớt xuống.

Mỗi trang là một lần rớt xuống.

Lão tứ lão bát ngồi kề bên cũng tò mò liếc mắt vào nhìn, nhìn một cái là mắt không đóng lại luôn.

Ngay trang nhất - đĩa đậu phộng có giá bằng hai tháng lương của họ.

Lạy trời, đậu gì đây. Đậu của tinh thú vương hệ thực vật à, không phải vậy chứ.

Mặc cho trí tưởng tượng bay xa.

Cả đám anh em nhìn nhau, giao tiếp bằng mắt.

Thôi vậy là được rồi, ghế của tầng hai đại nhất lâu ngồi cũng ngồi rồi. Kêu cái gì rẻ rẻ, trò chuyện chút rồi về là được.

Dù sao lão nhất kia công nhận giàu thì giàu thật, nhưng hôm nay lão nhất đã mất một đồng tiền vào cá cược, lại còn xóa nợ cho bọn họ.

Anh em tốt như vậy họ còn muốn gì hơn. Tự bản thân nên biết điều một chút.

Lão thập đặt thực đơn xuống, tay chỉ chỉ:

_ Món này, món này, món này.món này... Còn món này? Nem gân công tinh? Là cái gì? Thôi lấy luôn. Mỗi món hai đĩa. (lão thập nói tiếp với giọng ái ngại) nhớ là phải tinh thú cấp 4 trở lên mới được đó nha. Ta kén ăn lắm đó.

"Đê tiện, người kén ăn? Hồi nào sao ta không biết. Nhớ tên nào mỗi lần đói bụng là lôi giày cũ ra gặm. Chưa phải trưởng giả đã học đòi làm sang". Khó nói hết sự khinh bỉ lúc này của lão bát cà lăm dành cho lão thập, mắt mặt, đúng là mắt mặt.

Giành lấy thực đơn, lão bát gọi món với thái độ sang trọng và trịch thượng hơn, không hiểu là vì sao hẳn lại không cà lăm:

_ Đừng ăn đồ rừng nhiều quá, không tốt cho tiêu hóa đâu. Gọi đồ biển đi, lẩu hải vương tinh đặc biệt? Cho ba cái, thêm bốn phần thịt hải ngư tinh ăn thêm nữa. Súp gân lân long cấp 5? Hoang đường, gân lân long phải nướng giòn mới đúng vị, thôi kệ, lấy 3 phần súp với 5 phần nướng. Khoan, thêm hai phần hấp hành nữa. Cháo hải sản.. bào ngư tinh ngàn năm. Cho 10 phần ít cháo nhiều bào ngư....

Mà nhớ dặn nhà bếp, (lão bát giơ lên một ngón tay với ý nhấn mạnh) nêm nếm vừa ăn thôi. Dạo này tiêu hóa ta không tốt, ăn đậm quá là không nên.

Giật lấy cuốn thực đơn, lão tứ không nghĩ nữa mà chỉ mặt chửi thẳng lão bát lão thập:

_ Hai người các người, người..người..thật xấu đã thành tánh rồi mà, gặp dịp là lòi ra, muốn sửa cũng không sửa được. Khẩu vị với tiêu hóa? Nực cười! Cái gì đồ rừng,? cái gì đồ biển? Mới sáng sớm, ăn uống phải thanh đạm thôi. Tập ăn rau đi.

Lão tứ lật qua năm trang đầu món rừng của lão thập, qua luôn năm trang sau hải sản của lão bát. Dừng lại ở trang tinh thú hệ thực vật.

Nói thêm một chút, thực đơn này xếp theo giá từ thấp đến cao, giống như giá của nguyên liệu trên thị trường.

Đồ bắt được trên đất liền chỉ bằng 1/3 giá của thứ có dưới biển.

Còn tinh thú hệ thực vật! Có người cả đời còn chưa từng nghe về nó, nói gì thấy với ăn. Gần như tất cả tinh thú hệ thực vật đều chỉ tồn tại ở các khu nguyên thai ở vùng sinh tồn. Tin đi! Đó là may mắn của nhân loại.

Lão tứ gọi món nhẹ nhàng, dù sao cũng không có nhiều món tinh thú hệ thực vật lắm:

_ 18 món này, mỗi món 3 đĩa lớn. Rau sống thì chỉ cần huyết nha đam với xà lách tầng bình lưu là được rồi.

Đám huynh đệ bậm môi gật đầu, mắt rơm rớm, họ đang thấm nhuần bài học vừa rồi của lão tứ, thanh đạm đúng là tốt nhất.

Da của lão nhất trắng, da mặt tái đi thì lại càng trắng. Tính nhanh một chút, sợ là tiền mới mượn ở nhà sẽ không đủ.

Tâm nguyện của lão nhất lúc này là lấy hỏa năng lượng của mình thiêu cái thực đơn kia đi, tiện đường đốt chết luôn ba con hàng mới gọi món kia luôn.

Mà đốt chết ba tên kia thì được, còn cái thực đơn thì không, là do lão nhất không dám với lại đẳng cấp hỏa hầu chưa đủ.

Vậy nên cái thực đơn đến tay lão nhị Bao Bất Đồng.

Đôi mắt của lão nhị long lanh nhìn lão nhất, rồi nhìn đội trưởng, cuối cùng là thành kính nhìn tiểu nhị - tướng quân, giọng cực kỳ nhỏ nhẹ:

_ Tướng...không, tiểu nhị..rượu nào là nổi tiếng nhất ở đây.

Câu hỏi này làm tim của đội trưởng Trương Bạo đập thành thịch, còn tim của lão nhất thì không nghe thấy tiếng.

Vị tướng - tiểu nhị đáp với giọng tự hào:

_ Đại nhất lâu thì nổi tiếng nhất đương nhiên là Đại nhất tiên tửu rồi.

Bống.

Buum.

Vẫn là cái muống múc canh hồi nãy, vẫn là giọng của lão bản:

_ A Hồng người thiếu ngủ à, đại nhất tiên tử bị đại gia trên tầng ba bao hết rồi.

Lần này thì đám kia không nhịn được cười nữa, cho dù cười đi xuống dưới thì họ vẫn cười.

Tiểu nhị coi như không, làm việc rất chuyên nghiệp:

_ Xin lỗi khách quan, vậy xin giới thiệu với mọi người loại rượu khác cũng nổi danh không kém. Chính là Xà Mẫu Thiên Sơn tửu.

_ Xà mẫu thiên sơn tửu...? Cả đám trù lão nhất trăm trồ, cái tên của loại rượu này nghe thật oai phong.

Tiểu nhị nhiệt tình giới thiệu:

_ Xà mẫu thiên sơn tửu mỗi vò phải chưng cất trong 5 năm, được ủ phải hơn 5 năm nữa mới tạm coi là đạt. Bên trong có hơn 50 loại thực vật quý hiếm, 20 loại tinh túy lấy ra từ động vật tinh thú. Và quan trọng nhất chính là..

_ Là gì.. Cũng là 11 trù 1 trăm trồ

_ Là mỗi vò rượu, phải có ngâm ít nhất ba con thiên mẫu xà cấp 4 trở lên mới được coi là đạt chuẩn, uống vào sẽ giúp tăng năng lượng cảm ngộ. Giá trị chính là.. liên thành.

Độp độp..chính là tiếng nước dãi của đội trưởng Trương Bạo nhiều trên bàn.

Còn tiếng tim của lão nhất thì vẫn mất tích, có lẽ mất luôn mãi mãi sau câu nói từ tốn của lão nhị:

_ Cảm ơn đã giới thiệu, vậy cứ đem trước ra..trăm vò là được rồi.

Rồi lão nhị lại quay sang trừng mắt nhắc nhở đám nhỏ hơn:

_ Rượu là phụ, ăn mới là chính. Không ai được bỏ bữa thức ăn, đây là cách cực kỳ hiệu quả để nâng cao tố chất cơ thể cũng như hiệu suất của bản thân. Không phải ai cũng có cơ hội thế này đâu. Vui vẻ trò chuyện là chính, đừng có ai uống nhiều quá, hiểu chưa?

Hiểu...! Đám có lương tâm kia lại đồng thanh.

Việc gọi món một cách đơn giản đã xong. Tiểu nhị kết lại bằng câu hỏi cũng vô cùng đơn giản:

_ Vậy hóa đơn.. sẽ ghi tên ai đây?

Hỏi như vậy là đúng, vì không ai lại cầm theo nhiều tiền mặt như vậy, cách thanh toán thường thấy là chuyển khoản bằng tinh thần tệ.

Lần đầu tiên đội trưởng Trương Bạo lên tiếng, rõ ràng và tự hào:

_ Đương nhiên là đại công tử La Thiên của La gia rồi.

Cái vổ vai tình cảm của đội trưởng, lúc này nặng như núi đè, lão nhất ngậm ngùi gật đầu đồng ý.

Trước khi quay lưng đi, tiểu nhị nhìn lão nhất một cách cảm thông sâu sắc, nếu dịch ra từ cái nhìn đó, nó sẽ là: " giỏi lắm hậu bối, ta mang danh tướng quân, lại xuất hiện thân từ nhà Morgan, vậy mà về mặt sài sang, không cách nào so với người được, giỏi lắm hậu bối, giỏi lắm..! "

Chuyện kể tiếp cũng dễ đoán thôi, ăn nhậu tung bừng. Một lần gặp đũa, một lần rót rượu, là ra đi một tháng lương, sao mà không tung bừng được chứ.

Chén chú chén anh, chúc mừng mỗi mới, chúc mừng đội trưởng, chúc mừng vò rượu mới, rồi lại chúc mừng mỗi mới. Người có mua cái quần đùi mới ta cũng chúc mừng.

Vui không thể tả.

Rượu nồng đêm nay, mặc tình ta say.

Nhưng trong bàn có một người chỉ nhấp môi, tố rượu thật nhiều nhưng bản thân thì không uống. Là ai? Đương nhiên là lão nhất.

Khi cuộc vui cao trào, cảm thấy thời cơ đã chín muồi.

Lão nhất nâng lên ly rượu, bữu môi cau mày, rồi lại bữu môi, cuối cùng là thở dài đặt ly rượu xuống. Lại nhìn quanh, rồi lại cúi đầu thở dài, ngấn đầu lên rướn cổ như định nói gì đó, rồi lại thôi, tiếp tục thở dài.

Tiên sư bộn bộn, diễn như vậy mà không ai chú ý.

Ho một tiếng, lão nhất diễn lại. Vẫn không ai chú ý.

Là các người ép ta.

Khi vò rượu mới được mang ra, lão nhất chụp lấy, kẹp chặt. Quả nhiên đã gây được sự chú ý.

Bắt đầu diễn.

Lão nhất nâng lên ly rượu, bĩu môi cau mày, rồi lại bĩu môi, cuối cùng là thở dài đặt ly rượu xuống. Lại nhìn quanh, rồi lại cúi đầu thở dài, ngẩng đầu lên rướn cổ như định nói gì đó, rồi lại thôi, tiếp tục thở dài.

_ Chuyện gì vậy đội phó? Người hỏi là lão nhị. - đang vui mà, có tâm sự gì sao?

Cả đám tập trung nhìn lão nhất, phần nhiều là hướng vào vò rượu. Cái tên xà mẩu thiên sơn tử thật không quá khoa trương.

_ Có chuyện gì vậy lão nhất? -Đội trưởng sau khi cạn chén cũng quan tâm hỏi.

_ Không có gì, không có gì, mọi người cứ tự nhiên dùng bữa đi, đừng quan tâm tới ta. - Lão nhất không giấu được vẻ sầu não.

Đám kia cũng có một chút chút đồng cảm, nếu bọn họ mà gồng châu này thì còn sầu não gấp vạn lần ấy chứ.

_ Rót rượu rót rượu. - Lão nhất buông ra vò rượu. Nhưng chỉ rót vào chén của đội trưởng. Nửa chừng thì lại ảo não thở dài.

_ Có chuyện gì thì cứ nói ra đi, ta và anh em, chắc chắn sẽ huy động toàn bộ khả năng để... an ủi người mà. - đội trưởng Trương Bạo tiếc nuối nhìn chén rượu, chưa đầy nửa, vậy là không đủ ngậm.

_ Hzzz, (một tiếng thở rất dài của lão nhất) đội trưởng, hzzz(lại thở dài) là bọn ta có lỗi với đội trưởng rồi.

_ Lỗi? - Đội trưởng Trương Bạo

_ Lỗi....? Đám kia.

_ Đội trưởng đã là chuẩn hoàng kim rồi, theo quy định thì sẽ được thăng chức, tổ đội cũng sẽ như vậy, sẽ thành tổ đội tinh anh cao cấp, nhưng, (hzzz) là bọn ta níu chân đội trưởng. Sức chiến đấu tổng thể của tổ đội vẫn chưa đủ. Phải làm sao đây (hzzz).

_ Đúng vậy, phải làm sao đây? - sự sâu não của lão nhất lây sang cho đám người kia. Có cái gì đó rất quen mà lúc này họ không nhớ ra.

Thêm 10 vò rượu nữa.

_ Ta nghĩ ra rồi, nâng cấp trang bị không phải là được rồi sao.

_ Đúng..

_ Đúng..

..

_ Đúng

Thêm 10 vò xà mẩu thiên sơn tửu nữa.

_ Không được, như vậy thì thiệt thòi cho lão nhất quá.

_ Đúng..

_ Đúng...

....

...

_ Đúng

Thêm 10 vò xà..cái gì tửu nữa.

_ Lăn tay? Được, đưa đây ta lăn tay. Anh em, lăn tay đi, vì tổ đội.

_ Đúng, lăn tay vì tổ đội.

_ Đúng...

_ Đúng..

...

_ Đúng.

10 vò nữa. Đám kia nằm la liệt như xác chết, đội trưởng Trương Bạo đương nhiên gục cuối cùng.

Lão nhất xếp gọn gàng xấp giấy nợ còn thơm mùi mực, nhét kĩ vào ngực áo.

Giấy nợ khác với tiền, không phải cứ nhiều là được, vấn đề là có ít hay nhiều con số.

Với lại nợ sinh nợ, dễ hơn là tiền sinh tiền.

Cái quạt trắng phe phẩy.

Đáng không?

Ngươi hỏi là đáng hay không?

Đương nhiên là đáng.

Dùng tiền mà mua được đám tinh anh hạng nhất của thời đại, đương nhiên là đáng.

Ha ha ha ha khặc khặc.

Ha ha ha khặc khặc.

Bonus:

_ Alo, La Thần? nhị đệ khỏe không?

_ Đại caaaa.hhh. đệ nhớ ca nhiều lắm? Nghe nói ca đang nghỉ phép ở Nha Trang thành, đệ cũng đang ở Nha Trang thành nè.

_ Ừ, ta cũng đang định gặp đệ đây. Nghe nói dạo này đệ kiếm được chỗ tốt nhiều lắm, không hổ là đệ đệ ruột của ta.

_ Đệ sao bằng ca được. Ca đang ở đâu? Đệ chạy tới liền.

_ Ừ tới đi, nhớ cầm theo một thứ cho ca mượn.

_ Thứ gì.?

_ Là tấm lệnh bài đại sư Lý Hương Hương đưa cho đệ đó.

...

...

_ Hai năm rồi đệ chưa gặp ca. Đệ nhớ ca lắm.

_ 10 vạn.

_ Là hai cái tết đó ca, thiệp chúc mừng của đệ ca có nhận được hay không?

_ 20 vạn.

_ Là hai cái sinh nhật của đệ, lúc nào đệ cũng đợi quà của ca.

_ 50 vạn.

_ Đệ trong zone s bị người ta ức hiếp, bên ngoài cũng vậy, đi học cũng vậy. Lúc đó ca ở đâu.?

_ 100 vạn, giá chót.

_ Đệ tới liền!

LINK Truyện:

Cơ Giới Khách <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/co-gioi-khach-3529939.html>

LINK Chương này:

Chương 136: Cách La gia đón ngày mới <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/co-gioi-khach-3529939/chuong-136.html>